

JEŽKOV KOTIČEK

Noč v Evropi - Quo vadis?

Saj ste že potovali z vlakom, kajne? Sam se živo spominjam, kako sem z železno kočijo teden za tednom premagoval tistih nekaj ducatov kilometrov med najlepšim mestecem pod Gorjanci in prestolnico. Počasi, vedno v enakem ritmu, so si sledili kraji, ki bi jih drugače verjetno nikoli ne videl. Bežijo pogledu, kakor da bi se želeli skriti, zato me niso nikoli prevzeli. Raje sem opazoval ljudi.

Mala šola psihologije bi se brez težav pričela na vlaku, ki je tradicionalno pribežališče najzanimivejših ljudi. Drenjajoč se z vrečkami in cekarji obloženimi babicami, vohajoč praznje oblečene ter rahlo okajene dedke, vpijajoč živahne vzklrike šoloobveznih otrok, ti na vlaku nikoli, prav nikoli ni dolgčas. Zakaj sleherni od njih nosi s seboj svojo zgodbo. Vedno sem verjel, da jih lahko preberem z njihovih obrazov in pogledov. Skrbelo me je le to, da so domala venomer bili tako mrki in zaskrbljeni.

Polona Glavan ni neznano literarno pero. Poznamo jo po njenih kratkih zgodbah, ki so ji med drugim prinesle tudi nagrado za najboljšo študentsko kratko zgodbo leta 1997. V svojem knjižnem prvencu se pisateljica z veliko žlico loti največjega proznega izziva - romana. Za nenavadnim naslovom **Noč v Evropi** se skrivajo in prepletajo zgodbe ljudi z vseh koncev sveta, ki potujejo. Potujejo s tistim vlakom, Pariz - Amsterdam. Mladost, ki odhaja, popotniški duh, "interrailka" v žepu, nahrbtnik in plastenka z vodo nekje pri roki. Avtorici opisi niso dovolj, v lahkotni igri besed gre naprej. Igra se pravo malo psihologinjo. V situacijah na vlaku, ki so ji - vpriču tako prepričljivega in lahkotnega pisanja - očitno znane

do obisti, nam razgrne zanimive analize značajev. Mladi, ki odraščajo in se bojujejo z vsem, kar to prinaša s seboj, stare in nove ljubezni, bolečine preteklosti, upanje, prijateljstva, iskanje sebe. Domače teme, a postavljene v okolje kjer se razkrijejo v drugačni luči.

Zgradba in slog romana se mojstrsko skladata z značaji, ki jih pisateljica v svojem delu opisuje. Z obliko in načinom pisanja svojevrstno oriše popotnike, ki so se z vso prtljago (v svojih glavah) tiste noči znašli v nekem vlaku.

Zgodilo se je mnogo, največ pa v njihovih glavah in srcih. Vlak na poti iz Pariza v Amsterdam pa se ni dal motiti in je tiho ter zanesljivo drdral naprej v spokojno evropsko noč.

Jež svetuje, vi preberete:
Polona Glavan, Noč v Evropi

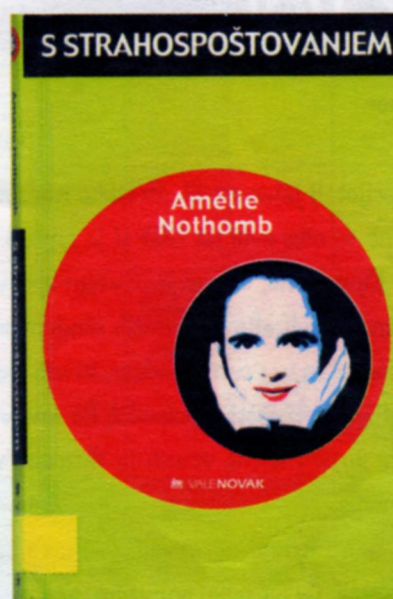
JEŽKOV KOTIČEK

V deželi neznanega sonca

Če bi z avtorico tegale romana delil vsaj kakšen gen, bi bilo mnogo lažje. Na tešče bi vase vлил pol litra premočnega čaja, da mi "skrotoviči želodec" in "raztrese možgane", potem pa bi mi služil kot neusahljiv vir za pisanje tehle vrstic. Pa le ni tako preprosto. Navadno sem namreč dan pred oddajo prispevka, čisto po svoji krivdi, bolj podoben kakšnim Japoncem, ki - loveč roke - do poznih ur vztrajajo na delovnih mestih. In ravno o Japoncih vam bom pravil danes.

Preden vam zaupam nekaj drobtinic iz tokratnega romana z naslovom **S strahospoštovanjem**, moram vsaj z besedo ali dvema predstaviti v uvodu omenjeno pisateljico. Pravijo, da je vsak človek nekaj posebnega. **Amélie Nothomb** je bojda še kanček bolj posebna. Hči belgijskega diplomata je velik del svojega življenja preživela s starši na daljnem vzhodu. Deželo zahajajočega sonca - njen izgubljeni raj - močno ljubi. V mladosti je Amélie stežka premagala anoreksijo. Od tedaj ves čas piše, le malo spi in postala je ena najljubših sodobnih pisateljic. Pravi, da jo je anoreksija v mladosti naučila, da je telo stroj in ona se mu ne odreče. Še več, nalaga mu nadčloveške zadolžitve.

Okvir zgodbe romana je preprost in kristalno čist. Tujka se zaposli v tipični japonski veliki korporaciji - družbi Jumi-moto. Nič posebnega. Vendar skozi natančne opise (z marsikatero solzo utrte) trnove poti mi "evropocentriki" spoznavamo nerazumljive odnose, običaje in nenapisana pravila nez-

nane japonske kulture. Amélie-san, kakor jo pokličejo, če jo sploh kdaj pokličejo po imenu, je sposobna in ambiciozna novinka v velikem podjetju. Toda stroga hierarhija in dosledno spoštovanje nadrejenih dobita na Japonskem nepojmljive razsežnosti. Jim je evropski človek lahko kos? Jih lahko vsaj razume? Ženska v japonski družbi? Je vse to sploh človeško? Mnogo vprašanj, odgovori vas čakajo v knjigi.

Knjiga se dobro, hitro in strastno bere. Tudi to šteje. O jeziku in slogu ne gre izgubljati besed. Tekoče in sodobno. Za knjižne lenuhe pa še količinsko pripravno skromno. Priporočam za malico.

Upam, da ste srečno preživeli praznike. So bili prekratki? No ja, ko preberete tole knjigo, se boste še večkrat spomnili na Japonce. Kakorkoli že, vse dobro in kakšno čudovito knjigo v rokah vam iskreno želim v novem letu. Srečno!

Jež svetuje, vi preberete:
Amélie Nothomb, S strahospoštovanjem

JEŽKOV KOTIČEK

Nebesa in pekel obenem

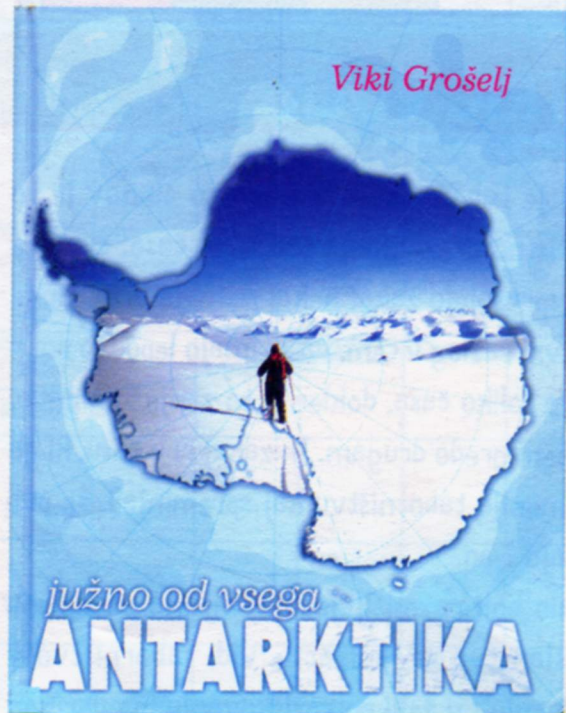
Antarktika je celina, ki leži vzhodno od sonca, zahodno od lune in južneje od česarkoli drugega. Dostopna je le po morju in po zraku ... Tako se prične pravljica o neznanem nikogaršnjem kontinentu. Ne bom vam je pravil jaz, zakaj bilo bi najmanj smešno. Rad pa bi vam predstavil nekoga, ki je to pravljico doživel, preživel in delček nje z besedo in sliko ujel tudi za nas.

Antarktika je burila nemirne duhove svetovnih raziskovalcev že vse od 18. stoletja, ko so podjetni Angleži na pot poslali slavnega Jamesa Cooka, da bi o južni celini zvedel kaj več. Njemu zaradi ledu ni uspelo, vendar pa so za njim prihajali pogumnejši, močnejši, iznajdljivejši ... In še vedno prihajajo najrazličnejši pustolovci, da na tem še neodkritem koščku našega planeta pustijo svoj pečat. Danes je ta čudežna celina nikogaršnja zemlja, obenem pa last vsega človeštva. Na njej ni stalnih prebivalcev, le najrazličnejši znanstveniki zbrani z vseh vetrov obiščejo raziskovalne postaje za krajši ali daljši čas.

Tudi nemirne avanturistične duše naše krvi je pot pripeljala tja. Njihovo zgodbo pripoveduje **Viki Grošelj**, stari znanec teh strani. Z veseljem bi vam predstavil novega avtorja, vendar ko sem prebral knjigo **Južno od vsega - Antarktika**, se ponovno nisem mogel upreti. Avtor, špica slovenskega alpinizma, gorski vodnik, športni pedagog, pisatelj in še kaj - vse v eni osebi, piše neverjetno privlačno. Res je veselje je brati, ko človek odprtega duha in velikega srca hodi po svetu z odprtimi očmi in ga vsrkava vase tako, kot da bi bil to njegov poslednji dan na Zemlji.

Jež svetuje, vi preberete:
Viki Grošelj, Južno od vsega - Antarktika

Viki je stal že na desetih osem tisočakah, vendar bo antarktični podvig imel v njegovem srcu vedno posebno mesto. Skupaj s tremi prijatelji so napisali novo poglavje neverjetnih dosežkov na čudežni celini. V vsačeno oblikovani knjigi je doživeto in natančno naslikano njihovo drzno in nenavadno popotovanje, dodana še kopica zanimivosti o Antarktiki, ljudeh in drugih stvareh, ki avtorju veliko pomenijo. Zakaj je bil vzpon na najvišji vrh Antarktike (Mount Vinson) nekaj posebnega, preberite sami. Opozoril bi vas le na neverjetno slikovite opise čudovite pokrajine, ki jim dajejo verodostojnost vrhunske, večinoma avtorske fotografije. Zdi se, kakor da so s kakega drugega planeta.

"Takšna kot je, je Antarktika zares poslednja meja našega planeta."

JEŽKOV KOTIČEK

Sonca in sreče

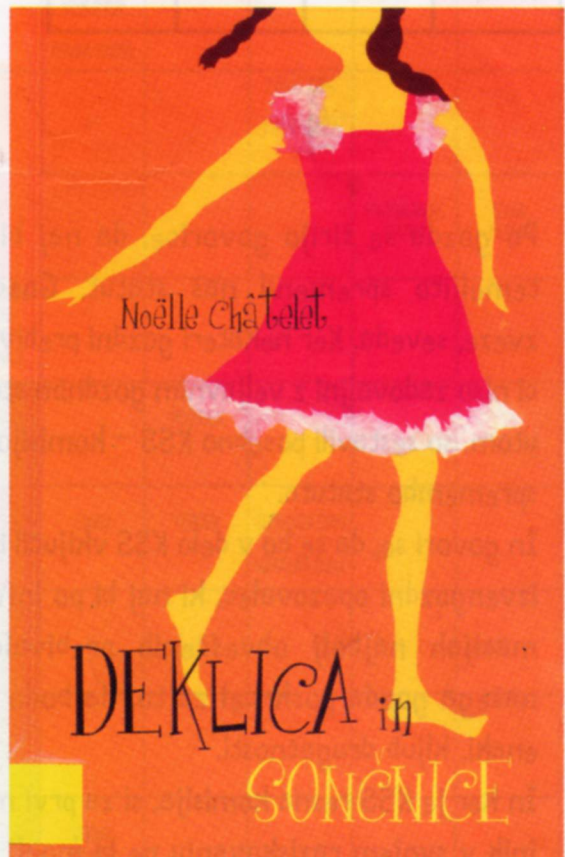

Vse lepe stvari so bojda tri. Brez strahu, ne bom pisal o danes tako zelo opevani trilogiji gospodarjev in prstanov. Mojo pozornost je pritegnilo nekaj čisto drugačnega, denimo vsaj resničnega. Modro, rdeče in oranžno. Umirjenost, strast in otroštvo. Trije romani, tri kratke zgodbe ene ženske. Hvala Njej, ker mi je odprla oči in opozorila, da se sončnicam res ne smem izogniti.

Dama v modrem, Ženska v rdečem in **Deklica in sončnice** so naslovi triperesne deteljice francoske pisateljice **Noell Châtelet**. Pisateljica se na izviren in bogat način loteva domala prezrtih tem, kot so staranje, ljubezen v starih letih in otroška ljubezen. Svet, kakor ga doživlja stara mama, ženska, deklica ... Na videz preproste in samoumevne teme, kajne?

Naj bo današnja predstavitev namenjena predvsem Deklici in sončnicam, čeprav Ženska v rdečem ne zaostaja, Dama v modrem pa je trenutno še na poti in vam kaj več še ne morem zaupati.

Matilda je čisto navaden otrok. No, ja! Deklica, ki čas počitnic preživlja na idiličnem podeželju Provanse. Kamorkoli seže pogled, same sončnice. Mati in hči, skupaj. Ženski svet, poln skrivnosti, smeha, radosti, norosti, otroških šal in zaupnih pogovorov. Dokler šestletni Matildi poti ne prekrži On. Kar je sonce sončnicam in voda ribam, postane mali Remi naši mali zaljubljenki. Otroška ljubezen, starši bi zamahnili z roko, dobi veter v jadra in zapljuje v nova prostranstva. Razkriva se nam v preprosti igri, pogledih in trenutkih, ki postajajo pravi pravcati njuni obredi. Polni čutnosti, zaslepljeno-

sti, včasih tudi naivnega otroškega obupa. Prva ljubezen, ki je nikoli ne pozabiš.

Vse lepo pa se nekoč tudi konča. Navadno se tega pravočasno zavemo, a raje potisnemo v najtemnejši kotiček naše zavesti. Vas zanima, kako takšne - pogosto tudi za odrasle neobvladljive teme - doživlja šestletna Matilda? Vendar je vsak konec hkrati tudi nov začetek. Sončnice so vendar povsod ...

"Popolnoma na skrivaj se Matilda in Remi srečata nad poljem, ki leži nad kmetij. Tam sledita čarobnemu zibanju, ki ga ni mogoče zaznati v resnici: tisoče glav, vzdignjenih proti soncu, poslušata z roko v roki."

Jež svetuje, vi preberete:
Noell Châtelet, Deklica in sončnice

JEŽKOV KOTIČEK

Oda življenju

Narava nas preseneča na vsakem koraku. Z na stežaj odprtimi čutili jo lahko srkamo vase sleherni dan naših življenj, razumeli je v celoti ne bomo nikoli. Obupno nas bega že preprosta misel, da je nekaj moralo umreti, ker rodilo se je novo. Je to le misel pozabljenega plemena ali veličasten začaran krog, ki tiho, a vztrajno opozarja, da ni življenja brez smrti?

Ne bom predolgo ovinkaril, saj bi tale krajši uvod utegnil izzveneti preveč morbidno ali celo filozofsko. Nasprotno! Zgodba o Morrieju Schwartzu je zgodba o preprostosti življenja. Gre pa nekako takole ...

Mitch Albom, eden cenjenih športnih kolumnistov v ZDA, je svojega neverjetnega profesorja Morrieja spoznal na univerzi. Med njima se je spletla posebna vez, ki se je iz enega nenavadnega življenjskega predavanja v drugega le še poglabljala. Diploma je, kljub dobrim željam in velikim besedam, to nenavadno prijateljstvo prekinila in njune poti so se vsaj na videz za vedno razšle. Mitch se je preselil, postal uspešen, kariera je prinesla denar, življenje je ubralo svojo pot. Nekega dne pa, kakor strela z jasnega, običajen vsakdan s tirov premakne vest o starem prijatelju.

Stari profesor je bolan. Botra smrt trka na njegove duri in nekaj mesecev pred strašnim koncem ga zopet obišče njegov najljubši učenec. Tokrat so vloge malce spremenjene. Njuna očarljivo preprosta, a hkrati miselno tako izvirno prostrana predavanja se šele začnejo. Pogovarjata se o svetu, samopmilovanju, družini, denarju, ljubezni, staranju, strahu in še čem. Zahrbtna bolezen pa dan za dnem vztrajno razjeda profesorjevo telo, toda **Modrost starega učitelja** postaja neprecenljiv človeški biser, ki ga zavoljo Morriejeve toplote, rado-

tuesdays with
Morrie

an old man, a young man,
and life's greatest lesson

Mitch Albom

Jež svetuje, vi preberite:
Mitch Albom, Modrost starega učitelja

darnosti in velikega srca danes lahko delim z vami.

Ne bom vam zaupal, da Morrie - kot vse, kar po tem svetu leze in gre - umre, saj se na koncu zdi, da smrti ni, ko se resnično naučiš živeti. Tako naravno in samoumevno, da pravzaprav ne veš, čemu se je utrnila solza.

»Včasih ne moreš verjeti tistemu, kar vidiš, verjeti moraš tistemu, kar čutiš.«

JEŽKOV KOTIČEK

Preden umreš - poizkusi!

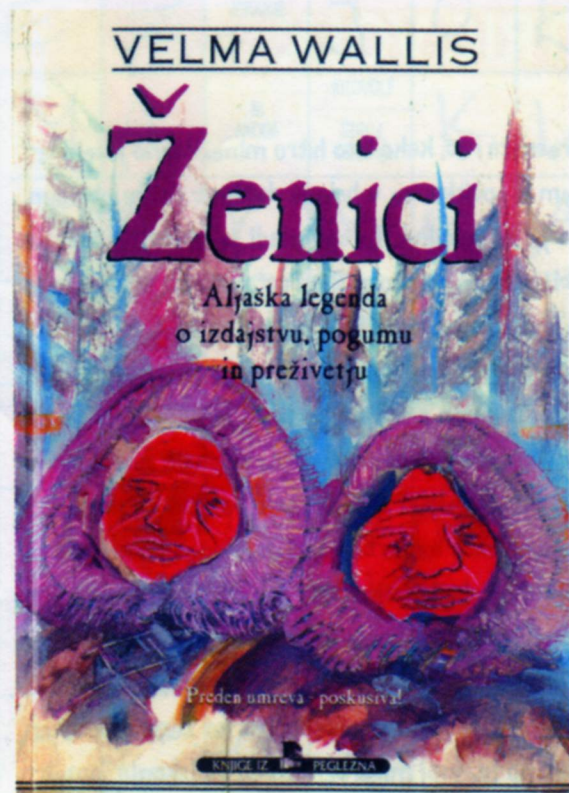

Večkrat nemo "obupujem" med na videz brezmejnimi policami domače knjižnice. Kaj izbrati, kaj prebrati, kaj predstaviti? Pravzaprav pa mi ta sobotna jutra ugajajo. Samo moja jutra. Sobote so namreč dnevi namenjeni tovrstnim užitek. Le čas je tisti, ki me neusmiljeno preganja. Prijazne knjižničarke, vsaj zdi se mi tako, pa bi zavoljo mene včasih naredile tudi kakšno naduro. Zgodba, ki se mi nenehno ponavlja!

Že sem drvel iz zapirajoče se knjižnice s sicer precej zajetnim svežnjem knjig, vendar z grenkim priokusom, saj primerne knjige za tale kotiček še nisem našel. Verjetno je usoda hotela, da sem se z rama krepko dregnil ob razstavljene izvo-de nemih lepotic in skorajda podrl polico. Saj veste, kakor slon v trgovini s porcelanom! Tedaj je roka otrpnila, dih zastal, na obrazu se je razlezel prešeren nasmeh, srce je zaigralo, v rokah pa mi je obležala knjiga **Ženici**.

Vem, da se je zima v naših krajih domala že poslovila. Nikar ne mislite, da jo s tole staro aljaško legendo o dveh starih nomadskega ljudstva Gvičin, ki so pripadali skupini Indijancev Atabaskov, kakorkoli kličem nazaj. Govorim vam o njej, ker želim, da spoznate njuno zgodbo o preživetju, ki govori in opozarja na vrsto človeških lastnosti, dobrih in slabih!

Nenapisan zakon ljudstev Aljaske pravi, da v hudi zimi, ko rodu grozi pomanjkanje živeža, lahko nemočne, oslabele starce pustijo za seboj in z njihovim "žrtvovanjem" omogočijo preživetje mlajšim in močnejšim. Vam diši po Darwinu in teoriji preživetja močnejših v naravi? Kakor kruto se zdi, ko se

pogovarjamo o ljudeh, kajne?! Vendar ravno tako se legenda, ki jo je zapisala tamkajšnja domačinka in potomka ljudstva s severa - **Velma Wallis**, pravzaprav začne.

Nekoč sta živeli starki, ki ju je njun rod - bojda zaradi lažjega lastnega preživetja - zapustil, ko je zima dodobra načnjala njune stare kosti. Morali bi umreti! Vendar iskrica življenja je v starkinih srcih tlela še premočno. Ne bi si odpustili, če ne bi vsaj poizkusili! V sebi odkrijeta novih moči, modrosti, znanja, vdanosti in volje do življenja. Na njuni poti z njima odkrivamo vrednote prijateljstva, trdega dela, vere v človekovo neizmerno voljo in nenavadno moč.

Jež svetuje, vi preberete:
Velma Wallis, **Ženici**

JEŽKOV KOTIČEK

Z naravo k boljšemu človeku

Današnji prispevek je zame svojevrsten izziv. Predvsem zato, ker sem začutil, da mi je kakšen utrinek nočitev pod zvezdami blizu. Tako domač. Začutil sem veter, ki veje izza platnic in si zaželel, da bi z njim lahko jadral. Kakor avtor, ki nam s svojim lastnim življenjskim zgledom pove več kot tisoč besed.

Beseda o pisatelju. Laskavo naštevanje vseh njegovih dosežkov, podvigov, naslovov in nazivov bi ne bilo v duhu človeka, kakršnega sem si narisal v glavi, ko sem bral njegovo izpoved. **Aldo Rupel**, Slovenec, ki živi in dela v Italiji, je v svojem življenju počel in doživel marsikaj. Toda zdi se, kakor da se venomer vrača. Kam? K nečemu, za kar je trdno prepričan, da bi ohranilo naš svet lepši, boljši in pravičnejši. So morda to le ideali, ki jih pogoltni kapitalizem in moderna družba z vsakim dnem porivata vse dlje od človeka.

In kaj nam ostane? Aldo ve, a nam tega ne vsiljuje. S skromnim zgledom, gromozanskimi izkušnjami in nekakšno starševsko željo že mnogim generacijam tabornikov, planincev in druge mladeži kaže kraj, prostor in čas v katerem je našel sebe. Ostane nam narava, ostanejo nam samo njegove **Nočitve pod zvezdami**. Kot ustvarjene za tisto večerno razmišljanje pred spanjem. Za vsak večer ena. In nemalokrat mi je bilo žal, da spim na mehkem in toplem med štirimi stenami, namesto da bi dihal zrak prostranih snežniških gozdov.

Nekaj časa sem se, čisto po nepotrebnem – priznam, ukvarjal s tem ali je pisatelj namenil knjigo izpovedovanju bogatih izkušenj, morda razlagi svoje filozofije in danes žal že domala drugačnega (nekateri bi rekli konzervativnega) po-

gleda na svet, opisu čudovite narave naše dežele in drugih dežel, ... Potem sem se samo še prepustil užitkom ob branju in se nemalokrat prav prisrčno nasmejal ob avtorjevih romantičnih opisih. Dovolite mi le eno poved:

» Glede na spomine in izkušnje iz življenja v naravi sem pomislil, da bi samotna nočitev, sicer ene same noči, v globini gozda, nekaj desetnih kilometrov daleč od organiziranega življenja in nekaj ur hoje od zadnje obljudene domačije, v popolni tišini in ob odmiranju dneva od rožnatega do temnejšega in kasneje grozečega mraka tja do sedenja ob ognju, ki bližnjo okolico sicer osvetljuje s plahutajočimi plameni, a hkrati povzroča, da je tema preko bližnjega grmovja in dreves še bolj črna kot je v resnici, in do zamrtja poslednje žerjavice, ko veš, da nima več nobenega smisla posedeti in iskati še zadnji pečen krompirček med ogorki, ampak moraš v spalno vrečo, kjer se soočiš sam s sabo, utegnila priklicati dovolj verodostojne okoliščine mrtvaške osamljenosti.«

Jež svetuje, vi preberete:
Aldo Rupel, Nočitve pod zvezdami

JEŽKOV KOTIČEK

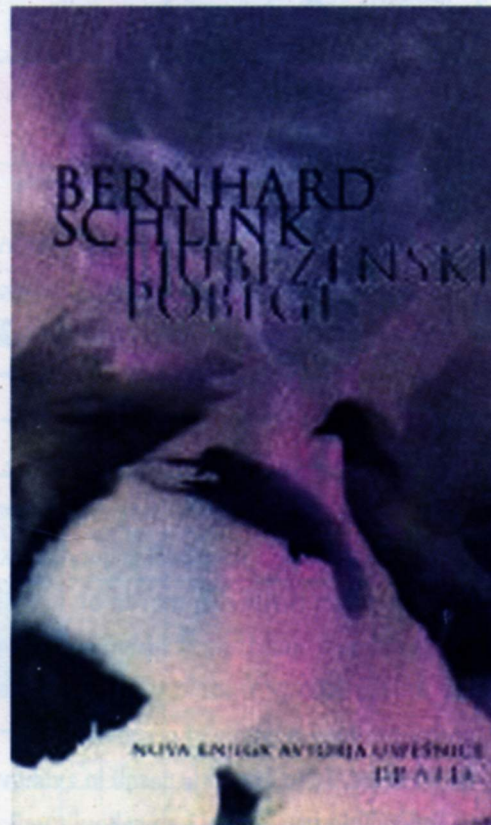
Beg k sebi

Pošiljam vam prav prijeten post-poletni pozdrav. Ne bom se pritoževal nad vročino, sušo in podobnimi tegobami, ki so izčrpavale množice, temveč se bom raje držal svojih stvari. Takšna poletja so bojda kot ustvarjena za poležavanja v senci in branje knjig, ki se jih skozi leto - zaradi teh ali onih razlogov - nismo niti dotaknili. Torej, kaj ste prebrali?

Sam se s poletnim izkupičkom ravno ne bi pretirano hvalil. Življenje dostikrat hodi pač svoja pota in se ne ozira na želje posameznikov. Knjige pa so bile vsaj za nekaj časa odrijene, priznam. Čisto brez njih pa tudi ni šlo.

Tokrat bom skušal popraviti "stare grehe", ki sem jih storil, ko sem odlašal z branjem in predstavitvijo del še živečega nemškega pisatelja, sodnika in profesorja prava na priznani Humboldtovi univerzi v Berlinu, Bernharda Schlinka. Že leta 2001 je pri nas izšel njegov roman Bralec, ki je postal uspešnica. Pisatelj je navdušil širok krog občinstva in postavil sodobnemu romanu nova merila. Poizkusite in presodite sami.

V prvi jesenski predstavitvi pa se bom raje posvetil njegovim Ljubezenskim pobegom, ki so leto za prvim romanom priromali na police naših knjižnic. Gre za nadvse posrečeno zbirko sedmih - ne prekratkih in ne predolgih - zgodb, ki z razkrivanjem osebnosti urbanih nomadov bralca dobesedno izzivajo. Junaki zgodb s svojimi domala ekscentričnimi pojavi, travmami, spomini in iskanjem samih sebe dajejo zgodbam poseben šarm. Mladenič, ki se spopada z družinsko

krivdo. Prijateljstvo, ki seže preko berlinskega zidu. Vdovec, ki razkriva ljubezensko življenje svoje pokojne žene. Uspešen poslovnež in njegove tri hkratne ljubezenske zveze ... in še marsikaj se skriva za nežno obarvanimi platnicami.

Naj vas opis ne zavede in ne prestraši. Branje vsake posamezne zgodbe je - zahvaljujoč avtorjevemu izpiljenemu slogu, dobri meri in pretanjenemu občutku pri opisovanju junakov in dogajanja - pravzaprav lahko in poletno. Privlačnost zgodb in "čistost" pisanja pa zagotavljata sladokuscem kopicu bralnih užitkov.

Čemu takšen naslov - Ljubezenski pobegi?

Imam svojo teorijo, ki pravi ...

Jež svetuje, vi preberete:
Bernhard Schlink, Ljubezenski pobegi

JEŽKOV KOTIČEK

Pogled čez rob časa

Prepričan sem, da ogromen del življenjske popotnice dobimo ljudje v mladosti. V prvih letih - nekateri trdijo mesecih, tednih in celo dnevih življenja - se oblikujejo naše osebne lastnosti. Tako je tudi z bralnimi navadami. Odnos, kakršnega do knjig ustvarimo v mladosti, nam navadno ostane v krvi celo življenje.

Prvo moje obzorje so bile domače knjižne police. Do kam sem segel je bilo odvisno od moje velikosti in iznajdljivosti. Starši pa so poskrbeli, da so prave knjige vedno bile na pravih, meni dosegljivih policah. Izbor knjig je tako rasel z menoj. Prvi "šok" pa sem doživel ob srečanju z osnovnošolsko knjižnico. V mojem spominu ta živi kot pošastno majhen, a sila prijazen kraj, kjer mi nikoli ni bilo dolgčas. Zgubljal sem se med policami in kmalu odkril svet, ki me je posrkal vase. Njegovi junaki pa so me s seboj ponesli v vse mogoče in nemogoče kotičke našega veselja.

Ne vem, kdo je kriv, da je polica z deli **Julesa Verna** bila v naši knjižnici bolj pri tleh. Vem pa, da sem se toliko časa zaletoval vanjo, dokler nisem prebral vsega, kar je na njej od omenjenega pisatelja bilo. Nobeno njegovo delo me tedaj ni razočaralo in pustilo praznega. Odličen uvod v obsežen opus francoskega pisatelja predstavlja legendarna knjiga **V osemdesetih dneh okoli sveta**.

Julesa Verna rodijo leta 1828, le za mišjo dlako pred veliko industrijsko revolucijo, ki je zajela vse kotičke planeta in po svoje spočela tudi skavtsko gibanje. Pisatelj je v svojih

Jež svetuje, vi preberete:
Jules Verne, V osemdesetih dneh okoli sveta

znanstveno - utopičnih pustolovskih romanih, z osupljivo predrznostjo in neomajno vero v napredek, napovedal razvoj, ki je - roko na srce - v veliki meri v 20. stoletju tudi sledil. V svojih delih je gojil kult znanosti in tehnike, ki je takrat bogato presegal meje domišljije njegovih sodobnikov. Njegov pogled na prihodnost je tedaj bil več kot le vizionarski.

V osemdesetih dneh okoli sveta se svojevrstni britanski gentleman Phileas Fogg s svojim služabnikom, zavoljo ne- navadne stave, odpravi okoli sveta. Kam, kako, zakaj in s kakšnimi posledicami si preberite sami. Če vas prebrano navduši, ne odlašajte s Popotovanjem na luno, Dvajset tisoč milj pod morjem, ...

Primerno tudi za mlajše bralce!

JEŽKOV KOTIČEK

Na strehi sveta

Najpogosteje me najdejo knjige, ki v svojih nedrih skrivajo slikovite zapise o ljudeh, ki živijo še malce dlje od konca sveta, dihajo čisto drugačna življenja in verjamejo v bogove, ki z našimi niso niti v daljnem sorodu. Ko dodamo še ščepec doživetih vtisov narave - najraje kakšnih najvišjih gora - je zame knjiga za čas pred spanjem skoraj popolna.

Ne trdim, da je knjiga, ki vam jo predstavljam v naslednjih vrsticah, najboljši, najmikavnejši in najbolj posrečen primer v uvodu opisane vrste. Gotovo pa ustreza tem zahtevam in pritegne pozornost. Vsaj moja je!

Naj na začetku opozorim, da **Sedem let v Tibetu** ni zgodba napisana po nekem filmu, v katerem je igral ne-vem-kateri Brad Pitt, temveč resnična zgodba Heinricha Harrerja, ki je s svojim tovarišem preko najvišje ležečih gorskih prelazov zbežal v svobodo. Svoje prigode je natančno in obsežno popisal v pričujoči knjigi, bojda pa je nato res nastal še film.

Heinrich Harre je bil mlad, perspektiven plezalec, ki ga ob zori druge svetovne morije povabijo med udeležence nemške gorniške odprave na Nanga Parbat. Pred njihovim povratkom v Evropo izbruhne vojna, ki jim prekriža načrte srečne vrnitve in da povod avtorjevi epopeji. Njegov nemiren, a zdrav duh v zdravem telesu, prežet z uporno in vztrajno voljo, mu ne da, da bi pričakal konec vojne kot interniranec v indijskem taborišču. Z nekaj tovariši kani zbežati in začne se prava mala zimsko-gorska odisejada. Cilj? Svoboda.

Če je narava na trnovi poti storila vse, da bi pobegla ujetnika odvrnila od njunih namer, bi česa takega ne pričakovali od ljudi. Toda - kakor pravi spremna beseda - Tibet ne mara tujcev. Oblasti in tudi večina ljudi, ki sta jih srečala, bi storila

Jež svetuje, vi preberete:
Heinrich Harrer, Sedem let v Tibetu

Heinrich Harrer
**SEDEM
LET**

v Tibetu

vse, da bi ju čimprej vrnili bodisi čez mejo v Nepal bodisi nazaj v Indijo. Ko po epskih dogodivščinah dosežeta "prepovedano mesto" Lhaso, se stvari zasukajo drugače.

Zgodba je berljiva, predvsem pa veskozi dovolj napeta in poučna. Kot neučakanemu bralcu se mi je včasih zazdelo, da mestoma teče malenkost prepočasi, slog pa je malce... predvsem pa stvar okusa. Presodite sami, priporočam! Naslednjic pa k resnejšim temam.

Še modrost - tibetanska seveda: "Treba se je naučiti biti potrpežljiv in si dati dosti časa, zakaj človek tako prej pride na cilj."